

cerkvene stavbe in stroške za-nje. — Posl. Kaltenegger želi spremembe pri cestni postavi in posl. Morre novo postavbo za kolesarje ali bicikliste. — Posl. dr. Heilsberg razloži, zakaj je zoper novo ceno pri južni železnici in posl. dr. Link, zakaj ne kaže nalagati davka na prevoznino. Ta davek bil bi nepravičen ter bi državi ne prinesel veliko. — V seji dne 14. aprila so bile rešene prošnje nekaterih občin in posl. Jerman je predlagal, naj se sklene posebna postava glede na zapuščine na srednje velikih kmetijah. Prav, ali saj še ni tacih, vsaj ne po štaj. postavah!

Cerkvene zadeve.

Škofovska slavnost sv. Očeta Leona XIII.

(Konec.)

Veselo je čitati po časopisih, kako se povsod vrši velika slavnost, po raznih krajih sveta, koder se označja mesijansko kraljestvo, povsod, kjer narode greje blesteče sonce sv. križa.

Kako pa želijo sv. Oče sami, da se slavi jubilej? To izrazijo v lanskim okrožnici o rožnem vencu: »Od svojih sinov, katere vidimo tako vnete za Nas, ne pričakujemo tako častitanja in povzdigovanja, kakor pa zahvalo in pobožno molitev k Bogu. Naše največje veselje bo, če nam izprosijo, da bo vse, kar se imamo moči in življenja, veljave in vpliva, da bo vse v prid cerkvi, posebno v zjedinenje in spravo onih, ki še tičijo v zmoti in sovraštvu, katere že dolgo vabi naš glas. O da bi pri Naši veseli slovesnosti Naši ljubljene sinovi zajemali darove pravičnosti, mira, blagostanja, posvečenja in vseh drugih dobrot! To izprosimo od Boga, spominjajoč za njegovih besed: »Poslušajte me, vi otroci Božji! in obrođajte sad, kakor roža, ob potokih zasažena. Kakor Libanon dajajte prijeten duh! Cvetite, kakor lilija in duhtite in lepo zelenite, in pojte hvalno pesem in slavite Gospoda v njegovih delih. Poveljujte Njegovo ime, in hvalite ga z glasom svojih ust in s pesmimi in s citrami — z vsem srcem in z ustmi hvalite in častite ime Gospodovo.« (Sirah 39).

To so želje sv. Očeta; kaj pa storijo katoličani?

Če pridni otroci vedó, da so oče v stiski in revščini, bo njih glavna skrb, da njim samim po svoji moči pomagajo, spominjajoč se, kaj so oče v boljnih dneh storili za nje; pa jim tudi pripravijo pomočkov, da oskrbijo še svoje mlajše nesamostojne otroke, njihove brate in sestre. Sv. Oče ne dobivajo od države čisto nič; zato je dolžnost katoličanov, da jim pritečejo na pomoč z obilnim »Petrovim novčičem«. Ljubi Slovenci! poslušajte glas višjega pastirja, mil. knezoškofa, ki so vas povabili, da radodarno darujete za sv. Očeta; prevzvišeni knezoškof bodo nabrali dar v Rimu sami izročili sv. Očetu, kateri vam ga po molitvi in neštevilnih drugih dobrotah povračujejo s tisočermi obrestmi.

Pridni otroci pa ne podpirajo samo očeta, ampak jim še nekaj izvanrednega daruje, če le more; to očeta prav veseli. To so rimskemu papežu že o njihovi zlati meši storili. Težki vozovi so dovažali v Rim od vseh strani bogatega blaga in ladije so se veselo zibale proti laškim obalom, da tam izložijo predrage darove, katere so od vseh vetrov dobri otroci poslali svojemu sv. Očetu. Letos bo ravno tako.

Otroci, ki očeta resnično ljubijo, pridejo, če le mogoče, od blizu in daleč domov, da njihov praznik z njimi skupaj obhajajo pod domačo streho in jim tam osebno častitajo ter sprejmejo blagoslov z njihovih rok.

Zato hitijo romarji v Rim in Leon XIII. lahko govori: »Vzdigni Jeruzalem (Rim) okrog svoje oči in poglej, vsi se zbirajo ter k tebi prihajajo; tvoji sinovi bodo od daleč prišli in tvoje hčerke bodo od strani vstajale.« (Iz. 60). Leta 1888 so tudi slovenski sinovi in slovenske hčerke lihteli v Rim. In letos? »Kdo so ti, ki letijo, kakor golobje k svojim lnam?« To so rimski romarji, veliko tisoč iz vseh krajev sveta, celo iz Amerike. Sv. Pavel je tudi šel papeža gledat; sv. pismo pravi, da je ta apostel šel nalašč v Jeruzalem, da bi videl sv. Petra, ki je bil prvi papež. Slovence tudi mika v Rim, kamor jih je zapeljal poseben vlak, dne 10. aprila iz Maribora; (voznja sem in tja v 3. razredu 25 gld., kadar se vračajo nazaj, lahko obiščejo Loreto, kjer je videti Marijina hišica iz Nacareta).

Otroci pa, ki ne morejo vstreči silni želji svoji, in iti k očetu, izražajo čutila svoje otroške ljubezen in vdanosti po pismih ali po srečnejših bratih — to so udanostne izjave katoliških društev in občin, katere zberejo v eno knjigo za vsako cerkveno pokrajino in jih položijo pred sv. Očeta.

Nekaj pa je vsakemu mogoče, če tudi nič nima svojega: moli vsak lahko in Boga hvali; to bo po volji sv. Očeta: »Krščansko ljudstvo, ki rado kleči okoli Marijinih oltarjev, prosimo, da moli za preganjano cerkev in za Nas, ki jo vodimo, da-si smo že stari, od truda onemogli, od največjih težav stiskani, človeške pomoči oropani«. Marsikatera ponižna molitev stare babičke v gorski hišici bo pred Bogom več vredna, kakor zlatnina marsikaterega darovalca gosposkega stana. »Resnično vam povem, ta uboga vdova je več dala, kakor vsi drugi.« (Luk. 21, 3).

Jubilej bo trajal celo leto. V Rimu se je začel že decembra s tridnevno pobožnostjo. Na sv. Treh Kraljev so sprejeli sv. Oče otroke katoliških družin z Rima, kateri so prinesli namestniku Kristusovemu dar nedolžnosti. Ta lepa slovesnost je bila zelo ganljiva: blizu 700 otrok je prišlo po vrsti k sv. Očetu in vsako je izreklo kratko častitko; sv. Oče so bili veselja ganjeni, enega otroka so vzeli na roke in jim je še enkrat pogumno povedalo svojo pesem; vsakega so nagovorili in mu dali svetinjšico; slednjič so vse blagoslovili. Kdo se tu ne spomni evangelijskega prizora: Pustite male k meni? — Kakor o priliki zlate meše, bodo sv. Oče tudi letos več služabnikov Božjih proglasili za svetnike; in kakor Pij IX. bodo povabili razkolnike v sv. cerkev.

Sedaj se povsod prirejajo velike slavnosti, slovesni shodi, »Leonovi večeri«, skupna obhajila kat. društev, na tisoč prižnicah hvali se ime Leonovo; polagajo se ustanove za cerkvene in dobrotelne namene; zida se veliko novih cerkev, zlasti cerkev sv. Joahima v Rimu ob doneskiz iz celega sveta. Koliko, sv. meš in koliko molitev za sv. Očeta se te dni Bogu daruje, za to ve le Bog sam.

Tako se iz svetih nagibov proslavlja papežev jubilej. Sveti bodo tudi nasledki, ki se jih nadejamo iz te slavnosti. Složno se katoliki vesoljnega sveta shajajo na skali sv. Petra in v novem blišči se sveti znamenje cerkve Kristusove. Zato se smemo radovali s sv. Očetom, dasiravno so oropani prostosti in posestva; to je apostolsko mišljenje, da se sredi trpljenja veselimo zaradi Kristusa. V verigah je pisal sv. Pavel Filipčanom: »Veselite se v Gospodu, bratje moji, še enkrat rečem, veselite se«. Še hvalil se je z nadlogo in »pri vsej nadlogi je bil poln tolažbe in imel preobilno veselja«. Kakor sv. Pavel, gledajo Leo XIII. in vsak dobri kristjan »na začetnika in dokončalca vere, na Jezusa, kateri je za sebi predpostavljeno veselje križ pretrpel, in ni maral za zasramovanje in sedi (sedaj) na desnici sedeža Božjega«. (Hebr. 12, 2). Trpljenje se ve, da boli in peče,

ali veliko, neizrekljivo zveličanje zraste iz njega! Tudi Leona in sveto cerkev čaka zmaga: »nič se ne bojte, jaz sem svet premagal«, je rekel Gospod in je šel krvavi pot potil in trpet brezmejnne bolečine. Zato le »vriškaj Gospodu vsa zemlja«: pride enkrat jubilej, kojega ne bo konca na vekomaj! »Ker je v me zaupal, njega bom rešil in ga povečal«. (Ps. 90). M. S.

Gospodarske stvari.

Naša vprežna živina in nje rabljenje.

(Konec.)

Nasproti treba je skrbeti, da ne bo voz pretežek, če se navzgor pelje in da dobijo konji tu pa tam prilagoditost, k sapi priti. Kedar pelješ konja iz hleva, stori to brez naglice in ne goni ga precej v začetku vožnje hitro, naj po malem svojo hitrost razvija. Ravnaj tako tudi, kedar jih nazaj v hlev peljaš, in če so mokri od dela, vodi jih nekaj časa okoli in jih potem dobro odrgni.

Ko je delo, nujno delo pred vratmi, ne prizanaša se navadno konjem nič in ne pusti se jim potrebni počitek, češ, bodo pa potlej dan za dnevom v miru a to nikakor ni opravičeno. Le poglej takem zmučenemu konju čez nekoliko dni na noge, kako so mu otekle, da prestopiti ne more.

Tudi v onih dneh, ko so konji brez dela v hlevu, naj se vendar malo zunaj vodijo, da jim noge ne zastanejo in svoje gibčnosti ne izgubijo. Konji pa, ki so cel teden težko delali, naj imajo vsaj v nedeljo mir in nikakor ni prav, da se še sedmi dan v tednu vprežejo pred — kočijo; to že ni druga, ko trpinčenje uboge živali.

Kar se hrane tiče, naj se konjevi in goveji živini v obilici polaga, ne samo toliko, da pri življenju ostanejo, temuč več, da si močij naberejo, katere so pri delu zgubili. Se ve, da je stvar pri voli mnogo preprostejša, kakor pri konju, ker vsako klajo prebavi; a v onih dnevih, ko mora težko delati, se mu brez škode priloži tudi malo ovsa.

A drugače je pri konju. Ta ne more veliko množino klaje prebaviti, ker ima manjši želodec, kakor vol in bi ga prenapolnjen želodec le oviral; slednjič je treba še pomisliti, da konj veliko težja dela opravi in s tem veliko več močij porabi, katere le zadobi, če se mu krepka, tečna hrana daje in to je oves. A samega ovsa tudi ne sme zobati, ampak tu pa tam se mu tudi druga klaja poda: seno in rezanica, a to le zmes, kajti če konj le seno in deteljo ima, začnejo mu kmalu moči pešati in pri delu je v kratkem času ves moker.

Po zimi pa so konji brez težkega dela, tedaj jim že zadostuje samo seno ali detelja! Tudi ta ni prava: kajti konj pride pri taki klaji po malem ob vse moči, če tudi je brez težkega dela, ginejo mu moči, katerih bode že v prvi spomladi rabil in na enkrat se mu te ne povrnejo, če ga prav s samim ovsom hraniš.

Vsak dan naj se vprežni živini trikrat polaga, ob času težkega dela tudi po večkrat. Napaja naj se živina večkrat na dan, le na to je paziti, da ni voda ni premrzla ali žival prevroča; voda mora biti čista, kajti smrdljiva voda iz stoječih mlak živini le škoduje.

Slednjič naj kmet ne pozabi, da se mora vprežna živina pridno snažiti, ker le tedaj ostane lepa pa tudi močna. Hlev naj bo čist, zdrav, a ne premrzel, stelje naj bo pod živino obilo, vsak dan naj se žival snaži in če kmet vse tako preskrbi, sme se nadejati, da ima lepo pa močno uprežno živino v hlevu, ki je za njega tolike vrednosti, ker mu vsa težka dela opravlja.

Sadjerejstvo.

Letno zborovanje »cesarjevič Rudolfovega sadjerejskega društva za Spodnji Štajar« bode dne 30. aprila t. l. ob pol štirih popoldne pri »Cestnem Jožetu« v Št. Juriji ob juž. žel. Dnevni red: 1. Letno poročilo predsednika. 2. Predavanje potovalnega učitelja g. Beleta o trtojeji. 3. Razni nasveti. K obilni udeležbi vabi odbor.

Sejmovi. Dne 20. aprila v Šentilji pri Slov. Gradci. Dne 21. aprila pri Sv. Petru pod Sv. Gorami. Dne 23. aprila na Ptuj. Dne 24. aprila v Apačah, v Ivniku, pri Sv. Juriji v Slov. goricah, v Št. Juriji na juž. žel., v Mozirji in v Slivnici pri Mariboru. Dne 25. aprila v Dobovi, pri Sv. Juriji na Ščavnici, v Št. Juriji ob Tabru, v Gotovljah, v Kostrivnici in v Vuzenicah.

Dopisi.

Iz Ribnice. (V spomin.) Vedno je resničen pregovor: Smrt ne zbira, le pobira. Še nismo položili v krilo črne zemlje trupla Ane Strajhar, že smo morali držati mrtvaško svečo prej čvrstemu in močnemu možu, kateremu bi gledé na moč in starost 53 let vsakdo prisodil še par desetletij življenja. Ali razne bolezni, posebno v želodcu so mu že nad pol leta na tihem spodjedale zdravje, dokler ga niso okoli pusta položile na postelj. Nikdo takrat ni resno mislil, da bomo vrlega sosedu Janeza Praznika, p. d. Vrhovnika, posestnika v Arlici, tako kmalo zgubili, ali zgodilo se je drugače. Bolezen v želodcu mu ni dala več prebavljati, temuč mu je še le prejšnje moči vidno spodjedala, tako da je slabel od dneva do dneva. Previdnega s sv. zakramenti je tudi njega rešila neizprosna smrt groznih bolečin, v nepopisno bol in žalost zapuščenjej ženi in dvema hčerkama v petek zvečer okoli šeste ure. Mnogo je skrbel in se trudil ranjki z marljivo svojo ženo, da je s početka kupil eno, pozneje pa še dve drugi kmetiji, kar je vse prav pridno obdeloval. Sedaj, ko mu je imel se bližati čas, ko bi si lažje oddahnil gledé truda in na starost počival, ni mu bilo dano tega, temuč naglo mora vse pridelano in prihranjeno zapustiti in podati se na dolgo pot v večnost, kjer mu je dati račun od našega hiševanja. Upamo, da mu je bil lahek račun, ker njega sivi lasje in žuljave roke so pričali, da je ves čas svojega življenja se trudil, le skrbel in delal v potu svojega obraza! Na njegovem zadnjem potu v nedeljo spremila in zgrinjala se je, kakor deroča reka velika množica ljudstva. Ko so č. g. župnik jemali slovo od njega, privabil je spomin njegov mnogim solze z očíj. Tužnega srca smo mu v slovo spustili grudico prsti na krsto, s katero smo mu poslali poslednji pozdrav.

Od Št. Ilja v Slov. goricah. (Raznoterosti.) Minola je zima, minoli so tudi veseli velikonočni prazniki, a ne brez nesreče. Pri nas imajo fantje grdo navado, da o praznikih pri cerkvi med božjo službo s pistolami streljajo. Na velikonočno nedeljo popoldne pri večernicah, ko je bilo darovanje za uboge, šla je neka mati s svojim 5 let starim sinkom iz cerkve, ko so ravno zunaj fantje streljali, in zadel je kamen iz pištole fantiča v nogo. Nekateri so celo tako predrzni, da nosijo majhne možnarje seboj k cerkvi in tam z njimi streljajo. Ko bi molitvene knjige in rožnivenec seboj jemali in v cerkvi pobožno moliti, ne bilo bi nesreč in bi se njim ne trebalo pred gosposko zagovarjati. Ker se iz Slovenskih gorie viničarji selijo v Ameriko (samo od